

Katherine Luka
Love vna

Lovec věna
Katherine Luka

1. vydání

vydáno v srpnu 2017 jako 56. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-053-7 (epub)

ISBN 978-80-7570-054-4 (mobi)

ISBN 978-80-7570-055-1 (pdf)

1. KAPITOLA

Stromy, vzdálené od cesty dál než pár metrů, se ztrácely v mlze.

Nebo je možná viděla tak rozmazaně kvůli slzám.

Nejspíš obojí. Kočí jel pomalu, ale i tak každé cinknutí podkovy unášelo Madelyn dál na sever. Pryč od lásky a štěstí.

Prosluněné dny plné vůně růží už byly minulostí, a tajně doručované vzkazy macecha spálila. Madelyn věděla, že ji nikdy neměla ráda, bylo to vzájemné, ale něco tak odporného stejně nečekala.

Otřela si oči a tiše se vysmrkala. Sice tu nebyl nikdo, kdo by zkritizoval její plácem opuchlou tvář, ale už dávno se naučila, že pravá dáma vždy drží své city na uzdě. Nebude kvílet a lomit rukama, nikomu by tím neprospěla. Místo toho najde způsob, jak dosáhnout štěstí a vypálit té nepřející čarodějnici rybník.

Koně vytrvale klusali směrem na Newcastle a Madelyn se opřela o polstrování.

Nemyslela na strýčka z matčiny strany, ke kterému ji macecha za trest poslala, ale vrátila se ve vzpomínkách ke dni, kdy se seznámila s Georem.

Bylo jaro, všechno kvetlo a šlechta se teprve sjížděla do města. Sezóna měla pomalu začít. Zatím tu bylo poměrně málo zajímavých lidí, a těch pár večírků či odpoledních recitálů přitáhlo skoro všechny.

A na jednom z nich George poprvé uviděla. Přišel se skupinou přátel a jeho bezstarostný úsměv přivábil pohledy mnoha dívek. Ten večer hodně tančil. Byl elegantní, příjemný společník a tolik mu to slušelo! Kaštanové vlasy měl pečlivě sčesané z čela, tvář hladce oholenou a sako i kalhoty podle poslední módy. Madelyn zachytila jeho pohled, když na chvíli odpočíval u stolů s občerstvením. Když se na ni podíval podruhé, slabě se usmála.

Pak ji našla Lilian a rozhodla, že je čas jet domů.

O týden později se viděli zase. Tentokrát nepromeškal příležitost a požádal ji o tanec. Když kroužili po parketu, Madelyn se štěstím motala hlava. Nehovořili a ona byla docela ráda, protože se příliš bála, že by plácla nějakou hloupost a úplně se před ním znemožnila. Druhý den jí však poslal květiny.

Do města přicházelo léto a Madelyn prožívala svou první lásku. Každé setkání, pohled či podání ruky měly skrytý význam. Navzájem si posílali vzkazy, jakoby náhodou se setkávali v parku.

Madelyn věděla, že Lilian George nemá ráda, a tak si dávala dobrý pozor, aby macecha nepřišla na to, že se jejich vztah rozvíjí. Stejně to nějak zjistila.

Kočár cuknul a Madelyn otevřela oči. Ještě před chvílí by přísahala, že cítí vůni růží, ale teď se musela smířit s krutou realitou. Studený a krátký podzimní den se chýlil k závěru a kočí zastavil před hostincem. Nejpozději pozítří ráno budou v Newcastleu. Ve vyhnanství.

Lilian zřejmě pochopila, že Madelyn nehodlá pokorně klopit hlavu a odkývat každý její příkaz, a tak se rozhodla znemožnit jí románek tím, že ji odeslala k příbuzným.

Sice tím vyvolá vlnu otázek a spekulací, ale podrží si kontrolu nad veškerým majetkem, který Madelyn zdědila po otci.

Madelyn vystoupila a její komorná Nelly ji doprovodila do hostinského pokoje. Bylo tam teplo a postel byla naštěstí dost velká, aby se tam obě pohodlně vešly.

Ráno pokračovali v cestě a zatímco Nelly pospávala, Madelyn strnule zírala z okna, unavená a podrážděná, a v duchu spílala maceše za její panovačnost.

„Zlatíčko Madlene, vítej!”

Madelyn pevně stiskla zuby a udržela na tváři úsměv. Teta Lucietta byla jako obvykle roztomilá a trochu povrchní. Když k tomu připočetla

strýčkovo pochmurné pokyvování hlavou, uvědomila si, že se od otcova pohřbu, kde je viděla naposledy, vůbec nic nezměnilo.

Vedli ji do domu přecpaného nábytkem a porcelánovými soškami pastýřek, které teta zbožňovala, a Nelly s lokaji mezitím stěhovala její kufry do přiděleného pokoje.

„Tak povídej, Madlene, jak je v Londýně? Touhle dobou jistě nádherně.”

Madelyn si představila těžké mlhy, smog, popílek, bláto... „Nádherně,” přikývla, aby nebyla nezdvořilá.

„To jsem si myslela. Všechny ty nablýskané lustry, hromady pozvánek se zlaceným písmem a módní plesové róby, och, jen na to pomyslím, mám chuť tančit!”

„Ovšem,” přitakala Madelyn. Tančit... taky by tančila. S Georgem.

„No tak, drahá, nech naši malou Madlinku vydechnout. Pak nám jistě ráda všechno poví.” Strýc hovořil pomalu a zádumčivě. Madelyn si na matku moc nepamatovala, ale byla si jistá, že strýčka ničím nepřipomínala. Ačkoliv, když se strýček vzácně usmál, píchlo Madelyn u srdce. Takhle přesně se dovedla usmívat maminka, jenže to dělala mnohem častěji. Bohužel však zemřela, když bylo Madelyn pouhých osm let.

Poděkovala strýčkovi a tetě za milé přivítání a ráda využila možnosti odpočinout si po cestě v nabídnutém pokoji.

Při večeři musela strýčkovi a tetě vyprávět o všech novinkách z Londýna. Teta se nikdy nenasytila podrobností o módě a strýček z ní tahal pikantnosti, které mohl dát k dobru u kulečnickové partie.

„Víš, zlatíčko, aby sis nemyslela, my tady v Newcastlu taky nejsme žádní burani. Naše společenské události jsou sice, pravda, skromnější, ale taky se jistě budeš bavit.” Teta se na Madelyn laskavě usmívala a ta zdvořile kývala. Nechtěla tetu urazit, ale obávala se, že bez George ji vlastně žádná zábava neláká.

„No tak, Henry, pověz Madlene o tom soaré, na které jsme pozváni příští týden.”

Strýček se rozhovořil a Madelyn se tvářila zaujatě. Dáma není nikdy nezdvořilá. A neodbývá laskavé příbuzné.

„Och, a málem jsem zapomněla - příští sobotu jsme pozváni na oběd dobročinného spolku pro válečné veterány. Je to hrozné, vid' zlatíčko.”

Madelyn zamrkala a snažila se dopátrat, zda něco nezmeškala. Je hrozné, že jsou pozváni na oběd?

„Těch ubohých vdov a sirotků, kteří po té odporné válce s tím namyšleným Francouzem zůstaly... je mi jich upřímně líto. A tak jsme se s několika přítelkyněmi rozhodly založit dobročinný spolek, víš, zlato. A naši báječní manželé nás tolik podporují. Je dobré pomáhat bližním, že ano, Madlene?”

„Jistě, tetinko.”

Madelyn si nemohla pomoci, myšlenkami se zatoulala na jiné soaré.

Tančila s několika přijatelnými gentlemany, ale nepřestávala sledovat zdobené hodiny. Když ručička poskočila na jedenáctku, omluvila se známé, s níž konverzovala, a vyklouzla do vlahého večera. Držela se ve stínu, mimo obdélníků světla dopadajících okny na dlážděnou terasu, a snažila se prohlédnout tmu. Najednou ucítla závan pánské kolínské a otočila se.

„Geor...”

„Pssst!” jemně jí položil prst na rty.

Kývla a usmála se. Stáli tak blízko u sebe, že stačilo udělat jediný krátký krok a ocitla by se v jeho objetí. To vědomí ji rozechvívalo.

„Bála jsem se, že tu dnes nebudeš. Už jsem tě neviděla téměř měsíc!”

Tiše se zasmál: „Přeháníš, Motýlku. Byl jsem pryč sotva čtrnáct dní. Povolal mě otec, a jeho je, jak víš, těžké odmítnout. Kdybych nemusel

za ním, ani na minutu bych tě nespustil z očí. Ne, nesměj se mi, kdybych mohl, stál bych čestnou stráž pod tvými okny každíčkou noc.”

Zachichotala se. Věděla, že to nemyslí vážně, ale líbilo se jí, že to říká. Bylo to pošetilé, ale tak sladké... Kdo by se jí divil, že jeho lichotkám nemůže odolat? Vždyť byl tak pohledný, pozorný a šarmantní... a ona prožívala svou první sezónu. Věděla, že má pořádně nakročeno ke staropanenství a taky věděla, komu za to vděčí. To Lilian přesvědčila otce, aby ji v internátní škole pro mladé dámy nechal o dva dlouhé roky déle, než bylo obvyklé. Kdyby otec nakonec nezakročil, nejspíš by tam hnila doted’.

„Ach můj bože, tolik jsi mi scházela! Voníš, jako šerík.”

Potěšeně se zasmála a nedodala, že to nejspíš bude opravdový šerík, který roste pod terasou, přímo pod místem, kde stáli.

„Tak mi pověz, kde jsi byl? Chci vědět, co zajímavého jsi prožil,” špitla a dotkla se jeho rukávu.

„To by tě nezajímalo.”

„Zajímá mě, co děláš.”

„Ale ne, tohle vážně ne, to mi věř. Vždyť to nebaví ani mě. Na tvoji krásnou hlavinku je to až příliš složité.”

„Nepodceňuj mě,” požádala ho mírně. Sice ji dráždilo, že od ní neočekává příliš rozumu, ale už se s tím setkala i dřív. Doufala, že George si časem uvědomí, že není úplně hloupá.

„Ach, tak dobře. Otec má nějaké potíže s... věřiteli.”

„S věřiteli?!”

„Ne, neboj se. Navrhl jsem mu plán a on ho schválil. Brzy bude všechno v pořádku. A teď mi pověz, s kým jsi tančila, když jsem tu nebyl? Každého z nich vyzvu na souboj!”

Madelyn se usmála a pošádlila ho: „Se všemi svobodnými mladíky v Londýně. A někteří byli vážně velmi milí.”

George se teatrálně chytil za srdce. „Jestli jsi někomu z nich dala slovo, pak není jiné cesty, než vypít jed!”

„Rómeo, nepřeháněj,” chichotala se.

„Nepřeháním. Myslím to vážně!” Uchopil Madelyn za ruku a zvedl ji ke svým rtům. Látka na šatech tiše zašustila a Madelyn zavřela oči. Jeho dech na zápěstí a jemný dotek rtů ji přinutil vzdychnout.

„Noc svíce zhasila, veselý den vyvstává na špičkách za mračnou horou: jít musím abych žil, prodlím-li umru.”

„Chceš odejít? A ještě nesvítá: to byl slavíka hlas, ne skřivánka, jenž pronikl tvé ucho zděšené.”

„Už musím má Julie, kdyby někdo přišel... Však víš. Ale neboj se, najdu způsob, jak tvou nevlastní matku obměkčit.”

„Doufám že to nebude zahrnovat jedy a dýky,” hlesla napůl v žertu.

George neodpověděl, už ji neslyšel, sestoupil z terasy do zahrady a hodlal obejít dům a vrátit se dovnitř francouzským oknem v knihovně. Pak se usadí s ostatními muži v karetním salonku, a nikdo si ani nevšimne, že byl pryč.

Madelyn už se venku víc nezdržovala. Vrátila se do sálu a od číšníka převzala skleničku se slabým vinným stříkem, určeným pro mladé dívky.

Po večeři se teta se strýčkem obyčejně zdržovala v salonu a vyšívala. Strýček si v pohodlném ušáku četl noviny a Madelyn se k nim chtě-nechtě připojila. Požádala Nelly, aby jí přinesla rozečtenou knihu a pak předstírala zaujetí příběhem, dokud teta neodložila vyšívání. Ve vzájemné shodě pak vyšli do patra, kde si mnohomluvně popřáli dobrou noc a odešli každý do své ložnice, pěkně tak, jak se sluší.

Madelyn si rozčesávala vlasy a snažila se zapudit nevítanou představu baculaté tety, a strýčka v noční košili, jak se plíží do tetiny ložnice.

Zvláštní, říkala si, že se vůbec neptali, co strašného provedla, že ji Lilian potřebovala odstranit.

O několik dní později přišel dopis. Měla štěstí. Kdyby si nezvykla každé ráno chodit na procházku kolem bloku, aby si užila chvíli ticha bez tetina švitoření, byla by ho propásla. A její život by se pravděpodobně ubíral směrem k tupé nevzrušené úctyhodnosti, jakou bylo prosáklé všechno v tomto domě.

Ležel na stolku v hale, kde ho odložil lokaj, a čekal, až majordomus hromádku roztřídí a zanese adresátům. Madelyn nevěřila, že by jí ho strýček předal, a tak po něm nenápadně sáhla sama. Schovala ruku do záhybů sukně a přečetla si ho ještě před snídaní, po té co jí Nelly učesala vlasy a odešla do prádelny s jedněmi zašpiněnými šaty.

Motýlku, tolik mi scházíš!

Když tu nejsi, ani slunce nezáří, a ptáci nezpívají, ale vřeští.

Pokoušel jsem se promluvit s Tvou nevlastní matkou, ale je neoblomná, jako skála.

Jsem zoufalý! Vždy jsem považoval za svou povinnost gentlemana jednat čestně, ale nyní... Zdá se, že mě okolnosti nutí vyslovit se jasně, i když nemám požehnání lady Whiteové.

Tak zkrátka, Motýlku, mé srdce přetéká city, které však prsty nedokáží vypsát.

Miluji Tě! Miluji Tě, jako východ slunce, jako čerstvý jarní vzduch, jako zajatec svobodu!

Nemohu žít bez Tebe, a tak... Ano, odvažuji se říci, k čemu mi dává právo pouze láska: Žádám Tě tímto o ruku.

Budeš-li souhlasit, způsob, jak být spolu už najdeme.

Navždy Tvůj

George Timothy Sims, vikomt Avery

Madelyn složila ruce s dopisem do klína a zavřela oči. Cítila, jak jí po tváři kloužou horké slzy, ale nemohla je zastavit. „Ano,” hlesla a byla tak šťastná, jak jen dívka může být.

Ano, to se snadno řekne, ale hůř se takovému slovu dostojí, když člověk trčí dobrých pět set kilometrů od své lásky.

Madelyn celý den chodila jako v růžovém oparu. Usmívala se na tetu a dokonce jí ani nerozčilovalo, jak teta i strýček komolí její jméno.

V dobrém duševním rozpoložení přečkala i návštěvu několika Luciettiných přítelkyň, které měly stejný smysl pro humor, jako teta, a byla tak nadšená, že ji jejich hlasité hihňání ani netahalo za uši.

Večer, když jí Nelly rozpustila vlasy, ulehla do postele pořád ještě v té zvláštní náladě a před očima jí pluly vzpomínky.

George na koni v parku, George, jak jí daroval sbírku Byronových básní a spokojeně se smál jejímu úžasu, George, jak se sklání, aby jí políbil ruku... a její nejhýčkanější vzpomínka - jak ji vzal opatrně do náruče a vtiskl jí dlouhý, něžný polibek na rty.

Stalo se to v růžové zahradě lady Stathamptonové, uprostřed pěveckého vystoupení jedné z jejích dcer. Zahrada byla osvětlená lampiony a všichni upírali pohled na malé jeviště. George ji nenápadně zatáhl za strom a ve tmě ji zlehka objal. V žaludku ji šimrali motýlci a nemohla popadnout dech. Poprvé v životě v mužském objetí! Vůni

jeho kolínské si chtěla zapamatovat navěky. Matně tušila, že to není všechno, a když sklonil hlavu, v očekávání zvedla tvář.

„Smím?“ zašeptal.

„Ano,“ hlesla a byla uchválena jeho galantností.

George jemně přitiskl své rty na její. Bylo to příjemné a Madelyn toužila zastavit čas.

Někde za stromem se publikum roztleskalo a George polibek přerušil.

Madelyn se usmála a on jí zašeptal: „Jsi ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy potkal.“

Madelyn se chtěla otočit a oplatit mu lichotku, ale už byl pryč. Rozplynul se v noční tmě, aby jí nezničil pověst.

Ráno bylo jiskřivě nádherné. Jeden z posledních slunných dnů, poznamenala teta u snídani, s pohledem upřeným na zlatavé listí za okny.

Strýček to mumlavě potvrdil zpoza novin.

Madelyn se už před hodnou chvílí vrátila z procházky, takže o tom věděla víc, než teta i strýček dohromady, ale nekomentovala to a způsobně jedla. Při tom v hlavě probírala plán, jež se zrodil právě na procházce. Plán na společný život s Georgem. Plán útěku.

V každém případě bude nutné zjistit pár věcí, než se do tak dobrodružného podniku vrhne. A utajení je důležitější než čas, takže rozhodně musí vynechat služebnictvo v domě.

Madelyn se po několik následujících dní věnovala všem společenským aktivitám své tety, ale jak měla volnou chvíli, trávila ji v knihovně, kde si procházela mapu, turistické průvodce a dokonce narazila na sbírku zákonů. Rychle ji prolistovala, aby se ujistila, že to, co se chystá spáchat není zločin, a pak se pustila do balení.

„Slečno?”

„Ano, Nelly?”

„Zjistila jsem, že dostavníky vyrazí každou sobotu odpoledne.”

„Ach, výborně, to se skvěle hodí. V sobotu se koná ten tetinčin dobročinný oběd na který máme přijít už v deset.”

„Slečno, odpusťte, ale vy to myslíte doopravdy vážně?”

„Neměj strach, Nelly. Mám to promyšlené. Když zítra zajdeš na poštu a pošleš tenhle dopis, bude všechno v naprostém pořádku.”

Prošla si všechny dostupné informace, a byla si jistá, že to zvládne. Na několik dní dá Nelly volno, a komorná odjede na návštěvu k rodičům, což by mohlo pomoci zmást stopu, jelikož strýček jistě bude hledat dvě dívky a ne jednu. Sama nasedne do dostavníku na Carlisle, a pak přestoupí do jiného vozu směřujícího na Lockerbie. Vlastně to bude úžasné dobrodružství. A v dostavnících cestuje mnoho lidí, takže co by se jí mohlo stát? V Gretně už by ji měl čekat George, ale kdyby ne, ubytuje se v hostinci U kančí hlavy, o kterém četla v průvodci, a počká tam na něj.

„A nechcete si to ještě rozmyslet, slečno? Lady Whiteová se bude zlobit...”

Madelyn vstala od toaletního stolku a mírně pohladila svou komornou po rameni: „Bude se muset smířit s tím, že vždycky není po jejím.”

V pátek Madelyn naposledy procházela svůj plán. Na stole v knihovně měla rozloženou mapu, když právě vešel strýček.

„Copak tu hledáš, Madlinko?”

Madelyn se zamračila, ale odvrátila tvář, aby to strýček neviděl. Jestli jí ještě jednou řekne tou směšnou dětskou přezdívkou, asi ho... asi ho... zhluboka se nadechla a vydechla.

„Přemítám, strýčku, kde leží Ben Newis...” odpověděla, když ovládla své rozrušení.

Strýc se zatvářil shovívavě a přišel k ní, aby jí s hledáním nejvyššího vrcholu Skotska pomohl.

Madelyn si oddychla. Někdy mělo výhody, že ji muži považovali za hlupačku, ale většinou ji to spíš rozčilovalo.

„Ach děkuji, strýčku Henry. Co bych si bez tebe počala?” prohodila konverzačně, a strýčkovi poklona očividně udělala dobře. „A po čem pátráš ty?”

Strýc se zasmál do svých mrožích vousů a mávl rukou: „Nic pro tvou krásnou hlavičku. Potřebuji si ověřit nějaké zákonitosti vlastnictví plnokrevníků. Naskytla se mi výhodná koupě, a tak jsem si říkal... no, nebudu tě tím obtěžovat. Utíkej za tetičkou, děvenko, čeká na tebe s čajem.”

Madelyn se mdle usmála a poslechla. Kdyby nevěděla, že už zítra to všechno skončí, asi by se zbláznila. Takhle dokázala udržet přívětivý výraz na tváři i když jí strýčkovu blahosklonné jednání šlo pořádně na nervy.

Cestou do ložnice si v duchu prozpěvovala.

Už zítra, už zítra, už zítra!

2. KAPITOLA

Kočáry se řadily na rozmoklé příjezdové cestě a bylo jich překvapivě dost, na to, že mělo jít o malý oběd dobročinného spolku pro válečné veterány. Lady Tateová se zřejmě rozhodla přilákat pro svůj projekt co nejvíce bohatých mecenášů.

Fergusson postával poblíž ohromného krbu a tvářil se, že si prohlíží krajinku zavěšenou nad ním. Ve skutečnosti však bedlivě sledoval dění.

Majordomus každého ohlásil a Fergusson si příchozí nenápadně prohlédl a zařadil si jména k obličejům. Většinu jich samozřejmě alespoň zběžně znal, ale bylo dost takových, které viděl dnes poprvé.

Popotáhl se za nákrčník a vzápětí si v duchu vynadal. Dnes musí zapůsobit příznivým dojmem. Druhou šanci pravděpodobně nedostane.

Musí vypadat jako gentleman, mluvit jako gentleman a chovat se jako...

„Lord a lady Larchovi a jejich neteř, slečna Whiteová.”

Fergusson nakrčil obočí - Whiteová? Asi shoda jmen. Těžko by se tu objevila Madelyn Whiteová, miláček londýnské sezóny, opěvovaný ve společenských rubrikách snad všech dostupných novin. Dávali ji za vzor - prý je ctnostná, má vybrané chování a vytříbené způsoby. Už si nevzpomínal, co přesně o ní ještě psali, stejně to byly žvásty. Něco o jejích havranních vlasech a porcelánové pleti. Pochyboval, že by se tak snažili, kdyby neměla peníze.

Jenže Madelyn Whiteová je měla. Přesněji, zdědila je po smrti svého otce. Panebože! Jen si představil prosperující železářny a uhelné doly, srdce mu začalo bít rychleji. Starý White věděl, jak správně investovat, aby zabezpečil svou dceru. Ne jako ten pitomec, který zplodil jeho! Inu, kdyby měl naději, že s někým takhle bohatým uskuteční výhodný obchod, nejspíš by taky vypotil pár zdvořilých frází o jejích vlasech, pleti a - očích! Fergusson na vteřinu poztrácel všechny myšlenky. Dívka, která sestupovala ze tří schodků do prostorného salónu měla

opravdu krásné oči. Tmavé a velké, jaké mají vznešené arabské klisny. A kromě toho, samozřejmě, taky dechberoucí postavu, pokud se to dalo posoudit v šatech se širokou sukní a s bohatě nabíranými rukávy. Pohybovala se s grácií, a černé vlasy, vyčesané do složitého účesu, se při tom zlehka otíraly o odhalenou šíji.

Fergusson si s hrůzou uvědomil, že na ni civí, jako vesnický balík. Ženský už přece viděl. I dámy. A bez těch kanýrků a krajek vypadaly všechny nakonec vlastně stejně.

To, co považoval za důležité, se podle hedvábných spodniček nepozná. Zásadní je přece hrdost, čest a loajalita. A ještě pár dalších věcí, ale dnes tu není od toho, aby dumal nad podobnými nesmysly. Jestli je tahle kráska skutečně *ta Madelyn Whiteová*, tak ji osloví z jediného důvodu - a tím jsou peníze jejího otce.

„Zdravím, Fergussoně,” ozvalo se vedle něj. Okamžitě se otočil.

„Slyšel jsem, že ti vyhořela pila.”

Fergusson pokrčil rameny a nevesele kývl.

„To mě mrzí. Co budeš dělat?”

„Postavím ji znovu, co asi.” Snažil se tvářit sebejistě, ale Seana McKinleyho neoklamal. Sean věděl nebo aspoň tušil, že do pily vložil spoustu úsilí i všechn svůj volný kapitál, a jestli vyhořela, tak je zase na začátku. Zrovna teď, když konečně získal přístup k některým obchodům v Newcastleských loděnicích.

„Aha.”

„Co aha?”

„Tím se vysvětluje, co děláš tady, když společenské akce nemáš rád.”

Fergusson se pousmál: „A co tu teda podle tebe dělám?”

„Konečně hledáš vhodnou dědičku, jak jsem ti radil už dávno.”

Fergusson se naježil: „To je až poslední možnost.”

„No, vím, žes to říkal, ale věci se mění.”

„Zatím ne! Ještě zvládnou zabezpečit rodinu sám.”

Sean protočil panenky: „Vždyť to není žádná hanba, dělá to spousta lidí.”

Fergusson cosi zavrčel a Sean tiše odfrknul. Pak potřásl hlavou a plácl přítele po rameni: „Tak pojd’. Někoho ti představím.”

„Obchodního partnera, ne nevěstu,” požadoval Fergusson a Sean kývl.

Ukláněla se, zdvořile konverzovala a usmívala se. Dlouhé hodiny se ani nehnula od tetina boku - nepočítaje v to několik vyzvání k tanci. Teta Lucietta byla roztomilá a velmi oblíbená, takže se kolem nich neustále motali lidé. Madelyn jejich plytký hovor stíhala na půl ucha sledovat, a při tom klouzala nezúčastněným pohledem po přítomných.

Na dobročinný oběd, uspořádaný formou bufetu, přišli nejrůznější lidé. Převážně šlechtici, ale i několik mecenášů z podnikatelských sfér. Hostitelé se nebránili nikomu - pokud neměl hluboko do kapsy. A právě proto bylo mistrovským tahem vyhnout se přísnému zasedacímu pořádku, k němuž by nutila klasická tabule.

Kromě toho, toto není Londýn, jen Newcastle. Místo, kam ta nejušlechtilejší smetánka takřka nezavítá. Tedy, kromě ní. Madelyn se v duchu hořce usmála. Všimla si, že ji pár lidí okukuje. Ovšem, její otec byl hodně známá postava. Všichni určitě uvažují, proč dcera Huberta Whitea, bohatého a schopného vikomta, trčí tady, na hranicích se Skotskem. Co provedla? Nějaký skandál? Není v očekávání?

Všichni tak moc bažili po drbech, až se Madelyn skoro chtělo všechno na ně vykřičet. Je zasnoubená! Je zamilovaná! A nevlastní matka jí nepřeje ani kapičku štěstí.

Ale už to nebude trvat dlouho.

Najednou zavadila pohledem o svého strýčka. Stál v hloučku mužů, kteří o něčem živě diskutovali. Jistě o obchodu. O čem jiném?

Madelyn se napila z křišťálové číše a mimoděk klouzala pohledem po strýčkových společnících: Hubený aristokrat s brýlemi, tvářil se inteligentně, ale těžko říct. Už od pohledu nafoukaný čtyřicátník s brunátným obličejem. Mladý Barnaby, nevýrazný muž ve středních letech, s nímž se letmo setkala v Londýně. Čert ví, který vítr ho sem zavál.

Vsadila by se, že počítá procenta třikrát rychleji, než kterýkoliv z nich, ale jelikož byla žena, nikdo by tuhle sázku nepřijal. Od ní se očekávalo, že bude půvabně tančit a tvářit se uchváceně, kdykoliv nějaký muž prohodí rádoby inteligentní poznámku. Někdy jí takhle přetvářka šla silně na nervy. Ve škole se jí sice nelíbilo, jelikož musela dodržovat mnoho přísných pravidel, ale aspoň se nemusela tvářit, že je úplná husa, která nerozpozná lokomobilu od lokomotivy.

Obdržela další pozvání k tanci a zdvořilost jí velela neodmítnout - a nestěžovat si na poslápané špičky.

Hudba hrála výtečně. Madelyn by si ji ráda vychutnala, jen kdyby její tanečník nebyl takové dřevo. Zatnula zuby a přinutila se udržet na tváři přívětivý úsměv. Vždyť už to nebude dlouho trvat!

A až se vdá, protančí na každém plese troje střevíčky. Zbytek tance se pokoušela přivolat vzpomínky na George. Ach, když ten ji vzal na parket, vznášeli se, jako labutě...

Při návratu do tetinčiny ochranné náruče si nenápadně oddechla a zatoužila na moment se opřít o zed' za obřím květináčem s palmou. Jenže Madelyn byla vychována, aby se za všech okolností chovala jako pravá dáma, a tak to nakonec neudělala.

Rezignovaně si stoupla vedle tety a opět se znuděně rozhlížela. Už jen dvacet pět minut, a bude čas!

Nedalo jí to a očima znovu zabloudila ke strýčkově skupině. Probírají ještě pořád akcie národní banky, nebo už přeskočili na nejnovější plány

ohledně železnice? Ne, to asi ne, strýčka novinky spíše odrazovaly. Byl totiž tak konzervativní, že novou příležitost nerozpoznal, ani když ho praštila přes-

Oči!

To jsou ale tvrdé oči. Madelyn se zaskočeně dotkla hrdla, hned však dala ruku dolů a uhnula pohledem. Dlouho to však nevydržela. Ke skupině finančních teoretiků se přidal kdosi nový. Vysoký ramenatý chlap, který by nutně potřeboval lépe padnoucí sako. To, které měl, jeho urostlé postavě moc nelichotilo. A i když bylo z kvalitní látky, ušil je někdo, kdo si s poslední módou dosud nepotykal.

Madelyn si o sobě nikdy nemyslela, že je povrchní nebo malicherná. Ale možná je. Jak jinak lze vysvětlit, že k němu stále znovu stáčí zrak. Měl husté tmavé vlasy, dost přerostlé a na krku stažené černou stužkou. Tvář hladce oholenou a výrazný nos. Zlomený nos, opravila se, po důkladnějším zkoumání.

Hovořil zapáleně a občas prudce gestikuloval.

Buran.

Ale jako jediný z nich vypadal, že opravdu ví, o čem mluví. To Madelyn zaujalo. Kéž by tak mohla vyslechnout jeho návrh.

Bylo jí jasné, že jim přednáší návrh, protože... Madelyn vlastně nevěděla proč je to tak jasné, ale vnitřně to cítila, viděla to v jeho tváři.

Nakonec zřejmě usoudil, že mu zde pšenka nepokvete, omluvil se a vyrazil ke stolům s obědem.

Barnaby ji přišel požádat o tanec a ona z povinnosti souhlasila.

Fergusson se zhluboka napil, ale sladký punč jeho žízeň nezahnal. Bylo to k vzteku!

I když se to dalo čekat. Říkal Seanovi od začátku, že bavit se s těmihle staromódními zatuchlými aristokraty nemá žádný smysl. Jenže Sean byl přesvědčený, že i tohle musí zkusit.

Vzal číšníkovi z podnosu šampaňské a hodil ho do sebe. Zalechtalo až v nose, ale aspoň to nebylo tak sladké a navoněné, jako punč. Bohužel, whisky tu asi čekat nemůže.

Kéž by už mohl jít domů.

Kéž by bylo kam.

Zachmuřil se a narovnal ramena. Ne, fňukat nemá smysl. Je tu, aby bojoval. Aby našel způsob, jak vrátit svému panství prosperitu.

Ještě nevyzkoušel všechny možnosti. I když mu jich už zrovna moc nezbývá.

Pootočil se a pročesával očima sál. Přece tu musí být někdo, kdo by byl ochoten s ním spolupracovat. Někdo, kdo se za něj zaručí, aby dostal půjčku.

V kole zahlédl Barnabyho. Nudný a nezajímavý chlapík, ale kdyby dostal příležitost pohovořit s ním o samotě, snad by ho přesvědčil. Zamyšleně na něj civěl, a dost dlouho mu trvalo, než vzal na vědomí jeho partnerku. Nebyl tu, aby obdivoval ženské půvaby, přišel pracovně, ale... Dívka s vysoko vyčesanými temnými vlasy a křehkou šíjí tančila lehce, jako bludička na vřesovišti. Jemná a ženská, až mu zatrnulo.

Takže Barnaby se zná se slečnou Whiteovou? Klouzal pohledem po její stíhlé postavě a při tom přemýšlel, jak zařídít, aby je Barnaby seznámil. Ve společenských manýrech se nijak zvlášť nevyznal, ale bylo mu jasné, že k ní, jakožto k mladé svobodné dívce, těžko může bez okolků přistoupit a požádat ji o půjčku.

Nebo o cokoliv jiného.

Těžce vzdychl. Ano, je krásná. Ale s tou svou dokonalostí je úplně mimo jeho dosah, takže si bude gratulovat, i když se mu podaří z ní

vymámit příslib malé půjčky. O čemkoliv jiném si může nechat leda zdát.

Madelyn doprovázela tetinku ke stolům s bufetem. Sama neměla nervozitou na jídlo ani pomyšlení, ale teta ji odmítla nechat bez dozoru. Madelyn doufala, že až se teta občerství a snad i něco popije, její ostražitost trochu ochabne. Vlastně to byla součást plánu.

Dlouhé stoly poblíž oken se prohýbaly pod nejrůznějšími lahůdkami. Krevety a mořské ryby se tu vystavovaly ozdobené vějíři zeleniny, paletu chutí doplňovaly různé omáčky, pečivo, masa a jiné oblíbené pochoutky.

Teta požádala sloužícího, aby jí naservíroval zauzený hovězí jazyk a brambory, a Madelyn nenápadně pokračovala dál, kolem stolů. Předstírala, že si prohlíží, co tu je, a vybírá. Potřebovala otestovat, jak je na tom tetina pozornost.

Blízko dveří na terasu, po nichž stékaly kapičky deště, postával Barnaby s tím vysokým cizincem a tvářil se rezervovaně.

Madelyn zvědavě natáhla uši.

„Je jisté, že na tom vyděláte stejně, jako já.”

„Ale lord Wernon se zmiňoval, že jejich akcie zaznamenaly prudký pokles...”

„K čertu s Wernonem! Vždyť je to trouba, kterej nedohlídne dál, než na knoflíky na svý vestě!”

Madelyn se pro sebe pobaveně ušklíbla, ale hned to zamaskovala skleničkou s vinným střikem, již pozvedla k ústům.

Barnaby se vypjal a odměřeně na muže kývl: „Lord Wernon je můj přítel.”

Cizinec rozhodil rukama: „Ale obchodu nerozumí. No tak, Barnaby! Přece nedáte svý peníze někomu, kdo je ochotnej za stávajících

podmínek obchodovat s kontinentem. Vždyť za celní poplatky dáte skoro stejně, jako za přepravu!”

„Odpusťte, lorde Flemingu, ale vzhledem k vaší rodinné minulosti vás skutečně nepovažuji za vhodného rádce ohledně svých financí.”

Fleming se narovnal a zatvářil se kamenně.

„V tom případě mě těšilo, pane.” Prudce se obrátil na patě a odkráčel.

Madelyn přijala talířek s kouskem šunky a tvářila se, že jí. Ve skutečnosti však střídavě sledovala tetičku a hodiny.

Je čas. Konečně.

Při odchodu ze zaplněné jídelny ještě letmo zahlédla neotesaného cizince. Pokoušel se pro své záměry nadchnout někoho dalšího. Nemohla si pomoci a zakroutila hlavou: S tímhle chováním nemá žádnou šanci, i kdyby měl nakrásně pravdu. Je příliš přímočarý a projevuje neodpustitelnou hrubost.

Madelyn vyšla z jídelny a zamířila do dámského salonku. Za prvé potřebovala, aby ji tam ostatní dámy viděly, čímž zastře stopu, a za druhé se tam měla sejít s Nelly.

Komorná byla nervózní, ale nezklamala. Měla připravený velký koš přikrytý šátkem a zavedla svou paní do odlehlého pokoje, který měla za úkol najít.

Za chvíli vyšly zadem z rezidence dvě dívky v prostých šatech s pláštěnkou přes hlavu, a naskočily do drožky, která na ně čekala za rohem. Zavezla je přímo k dostavníkové stanici, kde obě vystoupily do drobného deště.

Nelly včas připravila do najaté drožky své i Madelynino zavazadlo, a to si teď každá nesla.

Za čtvrt hodiny odtud vyjede jeden dostavník na Carlisle a druhý na Londýn. V každém bude sedět jedna dívka, a obě se budou mlčky modlit, s pohledem upřeným na ubíhající krajinu.

Nelly úpěnlivě prosila za to, aby se její paní nic nestalo a ona nepřišla o místo.

Madelyn žádala o požehnání k cestě za svou láskou.

A drobné mrholení se změnilo v hustý, vlezlý déšť.

Natřásání kočáru bylo ubíjející, a pach kvašeného zelí a česneku, táhnoucí z jednoho zavalitého spolucestujícího, zvedal Madelyn žaludek.

Šedý, kalný a nanicovatý den za okny, se blížil k závěru.

Kočí už před nějakou dobou zvolnil a z venku se chvílemi ozýval zvuk vody, cákající na podvozek, když projížděli kalužemi.

Kdyby bylo opravdu ticho, slyšeli by zřejmě i pleskání kopyt do rozměklé hlíny. V kočáře ale jedna stará paní stále dokola, monotónně a pološeptem drmolila slova nějaké modlitby. Madelyn si přitáhla ke krku plášť a otřásla se. Okénko se dávno zamlžilo, takže ven už pořádně neviděla. Přesto si v srdci uchovávala dobrou náladu. Vždyť je na cestě. Už brzy se shledá se svou láskou. A pak spolu stráví celý život.

Představovala si, co bude v takovém pošmourném podzimním dni dělat tak za dvacet let. Viděla George s tím jeho příjemným úsměvem a kolem nich jí fantazie rozesadila dorůstající děti. Všichni odpočívají u krbu a střídají se v předčítání nějaké knihy. Tiše vzdychla.

Najednou sebou kočár trhnul, až stará paní nechtěně vrazila loket do břicha obtloustlého muže. Madelyn se křečovitě chytla dvířek dostavníku.

Kočí hulákal a koně řehtali. Kolem nich po druhé straně silnice prosvištěl temný stín nějakého velkého kočáru, jehož plnokrevníci dusali krkolomným tempem po kluzké cestě.

Kabina se naklonila a kola začala prokluzovat. Koně zabírali, ale dostavník jel spíš dozadu a na stranu, než dopředu. Najednou něco křuplo, povoz sebou znovu trhnul, pasažéři zaječeli úlekem, něco uhodilo do přední části kabiny a kočí zvenku zavřískl bolestí. V tu chvíli už křičeli i všichni uvnitř, protože s ohlušující ránou a tvrdým žuchnutím, přistál kočár na boku.

Koně bolestně ržáli, kopali kolem sebe a ještě víc se zamotávali do postrojů. Kočí na ně něco řval, ale jestli tomu věnovali pozornost tak, jako cestující uvnitř vozu, nebylo divu, že zmatek nebral konce.

A stará paní, která zůstala na vrcholu lidské hromady ze sténajících a zkroucených cestujících se stále modlila. Jenom přidala na hlasitosti.

„Pani,“ nevydržel to jeden muž ve středních letech, „víte, zázrak by byl moc fajn, ale nám by docela stačilo, kdybyste se pokusila otevřít ty dveře.“

Madelyn na spodku hromady se bolestně pousmála, a začala shledávat své končetiny. Ruce měla zkroucené pod sebou, na jedné noze jí ležel obtloustlý pán a druhá... au! Podivně se zaklínila pod sedačku a přimáčkla ji něčí cestovní koš.

Madelyn v těsném prostoru zápasila o dech a celá se třásla. V hlavě neudržela jedinou kloudnou myšlenku, protože se tam roztahoval šokovaný úžas.

Co se stalo? A co teď? Co budu dělat?

Jsou na cestě teprve tři, čtyři hodiny a už taková pohroma! Jestli ji strýček začne hledat, dopadne ji jako nic. A příště se jí už vyklouznout nepodaří!

Všichni kolem hekali a sténali, a Madelyn se hlavou honily střípky naprosto neužitečných myšlenek.

Konečně se těm nahoře podařilo otevřít dvířka a vysoukat se ven. Pak vytáhli starou paní, jednu hospodyni s šátkem nakřivo a tlustého pána. Nakonec se ven protáhla i Madelyn.

Kočí už odvázal koně a uklidňoval je pytlíčky s ovsem. Ostatní si prohlíželi svá zranění. Nic vážného se naštěstí nestalo, bylo tu jen pár odřenin, monokl a Madelynin pohmožděný kotník.

Thlusty pán právě všem vysvětloval, jak je nutné konečně zavést nějaký zákon, který by kočáry přinutil jezdit ohleduplnou rychlostí a Madelyn se nešťastně opřela o kolo převráceného dostavníku. Ruce měla prochladlé a roztřesené.

„Co budeme dělat?“ ptal se jeden z mužů kočího, a ten mu vysvětlil, že je nutné, aby se někdo vydal do nejbližší vesnice pro pomoc, protože dva z koní jsou zranění a kočár zapadl do příkopu takovým způsobem, že ho ti zbývající sami neutáhnou. Kromě toho měl zlomené kolo, a to musí opravit zkušený kolář, jinak se stejně za pár kilometrů rozsype.

Najednou přísně vyhlízející hospodyně vykřikla: „Někdo sem jede!“

„Povoz?“ zeptal se s nadějí tlustý pán a vyhlédl zpod svého přšipláště.

„Ne, jen jezdec. Hej, pane, tady!“ vykřikl kdosi a osamělý jezdec na obrovském koni zpomalil.

„Měli jsme nehodu! Nějakej šílenec v protisměru řízl tudle zatáčku tak zvostra, že sem musel uhnout málem až do příkopu, no a to bahno s náma ujelo. Máme zlomený kolo a zraněný koně. Prosim vás, pane, nemoh' byste nám zajet pro pomoc?!”

Muž seskočil z koně, a šel se podívat blíž. Slunce, pokud nějaké za těmi mraky vůbec bylo, se sklánělo k západu a studené šero se stávalo temnějším.

Vysoký muž opatrně sestoupil do strouhy a uznale hvízdal. „To kolo je úplně zrušený, a nejspíš je naštiplá i osa. Je do toho houby vidět...” mluvil sice s kultivovaným přízvukem, ale používal samé nespisovné výrazy. Madelyn prudce zvedla hlavu.